Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

Capita Libri Vndecimi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Visual Library

cum eodem Patre & Spiritu ſancto honor ſit & imperium, per omnia ſæcula ſæculorum, Amen.

FINIS LIBRI DECIMI.

CAPITA LIBRI VNDECIMI.

QVID ſit mors, & vnde dicatur, & de quatuor generibus morientium, cap. primum.
De morte Meineri ſacerdotis de Clauſtro, cap. 2.
De morte Iſenbardi ſacriſtæ eiuſdem cœnobij, cap. 3.
De morte Sigeri monachi, cap. 4.
De morte adoleſcentis laici, cum quo ãgeli, cùm moreretur, loquebantur, cap. 5.
De Oberto Conuerſo, qui moriens cœleſtem audiuit harmoniam, cap. 6.
De conuerſo coco, qui audiuit angelos officia exequiarum complere, cap. 7.
De morte fratris Hildebrandi, cuius animam in ſpecie pueri ſpecioſi conuentus candidatorum deferebat, cap. 8.
De Cõuerſo mortuo, circa cuius corpus frater Vvernerus candelas ſtare vidit, cap. 9.
De morte Hervvici Prioris, cap. 10.
De morte Mengozi Conuerſi, qui ad mandatum Giſilberti Abbatis reuixit, cap. 11.
De morte Gozberti Cõuerſi, qui reuiuiſcẽs viſa recitauit, cap. 12.
De finali contritione ſacerdotis, quandoque nigri monachi exiſtentis, cap. 13.
De Rudingero monacho, cui beatus Dauid finem ſuum prædixit, cap. 14.
De morte Gerundi Conuerſi, quem homines nigri, & vulturus, morientem obſeruabant, cap. 15.
De morte Conuerſi, ſuper quem reſidebant corui cum agonizaret, qui à columba expulſi ſunt, cap. 16.
De morte Cunonis de Malburg monachi in Clauſtro, c. 17.

De morte Ludolphi monachi de porta, cap. 18.
De morte Alardi monachi de Lucka, cui Chriſtus cum matre & Sanctis morienti apparuit, ca. 19.
De milite occiſo, qui ad innocationem diuini nominis ſaluatus eſt, cap. 20.
De Friſone, qui ſine ſacramentis obyt, ſatis à filio monitus, cap. 21.
De Friſione occiſo, qui ante mortem omnia ſacramenta ſuſcepit, cap. 22.
De VVigero milite, qui à Saracenis occiſus eſt, cap. 23.
De Theoderico de Rulant, qui orans ad ſepulchrum Domini, vt moreretur precibus obtinuit, cap. 24.
De morte monachi de Orsburg, qui viuere recuſauit propter Abbatem inordinatum, cap. 25.
De Abbate, qui in Baioaria incendio ſuffocatus, poſt mortẽ miracula fecit, cap. 26.
De morte incluſi de S. Maximino in Colonia, cap. 27.
De morte Clementiæ ſanctimonialis Niuellæ, circa cuius corpus inuenti ſunt nouem circuli ferrei, cap. 28.
De Oſilia Leodienſi, quæ circulis ferreis ſe ligauerat, ca. 29.
De Morte Gerbrandi Abbatis Clari campi, cap. 30.
al. Vdevvoldis, Vdelloldis. De morte Vdelledis ſanctimonialis, cap. 31.
De morte Conradi cellerary noſtri, cap. 32.
De morte monachi noſtri, quẽ Richvvinus vocauit, cap. 33.
De morte Gregorij Armeni, quem mater defuncta vocauit, cap. 34.
De Conuerſo de Cynna, qui propter obulum reuerſus eſt ad corpus, cap. 35.
De monacho, qui propter cucullam, quam moriens exuerat, prohibitus eſt intrare paradiſum, cap. 36.
De ciue Strasburgenſi, cuius anima ad corpus rediit, ca. 37.
De magiſtro Thoma Theologo, qui diabolum vidit in morte, cap. 38.
De vſurario Metenſi, cui mortuo crumena cum denariis conſepulta eſt, cap. 39.
De vſuraria in Frechene, quæ mortua denarios numerãtes imitabatur, cap. 40.
De vſuraria de Bachem, cuius anima à dæmonibus in ſpecie coruorum euulſa eſt, cap. 41.
De

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Theoderico vſurario, qui moriens denarios maſticauit, cap. 42.
De morte VValteri clerici diſpenſatoris Lutharij Præpoſiti Bonnenſis, cap. 43.
De morte Godefridi Canonici ſancti Andreæ in Colonia, cap. 44.
De morte Hermanni ſecundi Decani in Colonia, cap. 45.
De morte legiſtæ in Saxonia, cui morienti lingua diuinitus ſubtracta eſt, cap. 46.
De Henrico ruſtico, qui moriens vidit capiti ſuo lapidem ignitum imminere, per quem agros alienos proximo ſubtraxerat, cap. 47.
De ruſtico, cui diabolus palum igneum mittere in os morienti minabatur, ob eandem culpam, cap. 48.
De clerico mortuo, qui rediens ſe iudicatum & in manus impiorum traditum exclamauit, cap. 49.
De clerico moriente, qui ſe tubam infernalem audiuiſſe teſtabatur, cap. 50.
De morte Comitis Fulkenſis hæretici, ob blaſphemiam occiſi, cap. 51.
De morte Ioannis Dani, qui diabolũ vidit in morte, ca. 52.
De quodam ſeruo, quem duo canes, cùm ſe Epiſcopum ſimularet, lacerauerunt, cap. 53.
De morte Bernardi Monaſterienſis, qui ſororium ſuum occidit, cap. 54.
De latronibus Coloniæ in rotis poſitis, cap. 55.
De ruſticis, qui poſt mortẽ in ſepulchro cõtendebant, ca. 56.
De ſubita morte cuiuſdam Conuerſi conſpiratoris, cap. 57.
De morte canonici, qui velatam ſanctimonialem ſtuprauerat, cap. 58.
De morte puellæ, in cuius ſepulcro canes ſe inuicem mordebant, cap. 59.
De muliere maga, quam dæmones transferebant, cap. 60.
De hoſpitalario, qui ſeipſum in aquis ſuffocauit, cap. 61.
De matrona agonizante, quam mors deſerens, clericum iuxta aſtantem inuaſit, cap. 62.
De monſtro, quod in ſpecie feminæ interfecit familiam duarum curiarum, cùm in eas reſpiceret, cap. 63.
De monſtro, quod Bonnæ de vno ſepulcro exiuit, & aliud

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

intrauit, cap. 64.

De monacho, qui in Alna cadens, expirauit dum legeretur Euangelium; Vigilate, quia neſcitis qua hora Dominus veſter venturus ſit, cap. 65.

DE MORIENTIBVS LIBRI VNDECIMI

CAPVT PRIMVM.

CÆSARIVS:

De morte in genere.

VNdecima hora diei ſolem trahit ad occaſum: hæc eſt ætas decrepita, quæ morti vicina eſt. Non ſine myſterio in diſtinctione vndecima de morientibus tractandum ſuſpicor, quia vndenarius, eo quòd denarium, in quo præcepta legis diuinæ cõſiſtunt, primus tranſcendat, trangreſſionem deſignat: per tranſgreſſionem enim protoplaſtorum mors introiuit in orbem terrarum. Vnde mors à morſu nomen ſuũ accepit: mox vt homo pomum vetitæ arboris momordit, mortem incurrit, & tam ſe, quàm totam ſuam poſteritatẽ, neceſſitati illius ſubjecit. Dicitur etiã mors ab amaritudine, quia, vt dicitur, nulla pœna in hac vita amarior eſt ſeparatione corporis & animæ.

Mortis & moriẽtium genera.

Sunt autẽ tria genera mortis, vt dicit Iſidorus, acerba, immatura, naturalis; acerba infantum, immatura juuenum; matura, id eſt naturalis, ſenum. Et quia de morientibus loqui proponimus, noueris quatuor eſſe genera hominum morientium. Quidam bene viuunt, & bene moriuntur, alij & malè viuunt, & malè moriuntur: alij malè quidẽ vixerunt, ſed Dei gratia bene moriuntur; & ſunt, qui quidem bene vixerunt, ſed juſto Dei judicio malè moriuntur. Hanc diuerſitatem per Ezechielem Dominus expreſſit ſatis: De bene autem viuentibus, & bene morientibus, dicit: Vir ſi fuerit ju-

Ezec. 18.

ſtus,

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN